

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. V. T.**, zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 9. 2021, č. j. 17 A 75/2021 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně), ze dne 21. 4. 2021, č. j. KRPK 50608-98/ČJ-2019-190022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v délce 10 let. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2021, č. j. CPR-16410-3/ČJ-2021-930310-V243, bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně mj. tak, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla změněna na 3 roky.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje

III.

[3] Proti označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně namítal, že krajský soud nevypořádal všechny uplatněné námitky a bezdůvodně se ztotožnil s posouzením provedeným správními orgány. Dále poukazoval

na nedostatečně zjištěný skutečný stav věci. Nesouhlasil ani s právními názory krajského soudu. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho jednání nedosáhlo intenzity ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151. Nebylo nadto postaveno nájisto, po jakou dobu se v České republice neoprávněně zdržoval. Dodal, že na jeho případ měl být aplikován § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím o správním vyhoštění z důvodů narušení veřejného pořádku je nadto znovu sankcionován za provinění identické, za které již byl jednou odsouzen, což odporuje zásadě dvojího trestání. Dále namítal, že správní orgány náležitě neposoudily dopady vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a důsledky pro stěžovatele a jeho rodinu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34).

[7] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání a zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23 atp.).

[8] Podle § 31 odst. 2 s. ř. s. ve věcech rozhodnutí o vyhoštění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce. První podmínka tedy splněna byla.

[9] Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje zdejší soud na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil. Ačkoli se tak vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou

pokračování

přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21 atp.). Kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11). Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal a vyhodnotil tedy kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[10] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval námitkami obsaženými v kasační stížnosti. K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správních orgánů dostála požadavkům uvedené judikatury. Správní orgány důkladně a srozumitelně vypořádaly nosnou argumentaci stěžovatele. Náležitě posoudily i tvrzený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. důsledky vyhoštění pro stěžovatele a jeho rodinu. Krajský soud pak k žalobním námitkám jejich argumentaci náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Pokud správní soud shledá závěry správních orgánů správnými, je oprávněn na ně odkázat, resp. je převzít (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013 - 26 atp.). Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejdůležitějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66.

[11] Výkladem ustanovení, o která se opírají správní rozhodnutí, se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, a dále rozhodnutí ve věcech sp. zn. 6 Azs 409/2020, sp. zn. 7 Azs 305/2019, sp. zn. 9 Azs 94/2018, sp. zn. 6 Azs 90/2015, sp. zn. 4 Azs 121/2017, sp. zn. 2 Azs 50/2017, sp. zn. 5 Azs 209/2016, sp. zn. 8 As 109/2013, sp. zn. 1 Azs 140/2014, sp. zn. 1 Azs 174/2014, atp.), přičemž postup správních orgánů i krajského soudu uvedené judikatuře plně odpovídá. I podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel představuje s ohledem na svou dosavadní protiprávní činnost a její povahu důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Opakovaně byl odsouzen za drogovou trestnou činnost, což ani nezpochybňuje. Naposledy byl shledán vinným z drogové trestné činnosti rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2021 č. j. 3 T 13/2020 (vydaného v průběhu řízení o uložení správního vyhoštění). V řízení bylo přitom dostatečně prokázáno i to, že na území pobýval neoprávněně. Krajský soud správně odůvodnil i to, z jakého důvodu neměl

být na jeho případ aplikován § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, jakož i další žalobní námitky vč. námitky dvojího trestání. I v tomto ohledu odpovídá jeho postup konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu - vedle výše uvedené judikatury viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017 - 42. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že skutečnost, že správní orgány neuvedly přesný počet dnů, které strávil stěžovatel na území ČR bez povolení k pobytu, nezpůsobuje vadnost ani nezákonnost rozhodnutí. Krajský soud náležitě vypořádal i navazující argumentaci. Nejvyšší správní soud dodává, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel pobýval na území ČR nelegálně po dobu několika dnů (přičemž již nelegální pobyt na území v délce jednoho dne může odůvodnit správní vyhoštění - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55). Krajský soud, resp. správní orgány se přitom podle Nejvyššího správního soudu nedopustily ani žádných jiných pochybení, pro která by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem daného případu a skutečnost, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, nemá bez dalšího za následek nezákonnost či vadnost jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42). Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly i okolnosti, ze kterých vycházely při úvahách o délce uloženého vyhoštění; délka správního vyhoštění byla uložena v zákonných limitech daných zákonem o pobytu cizinců a byla náležitě odůvodněna (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36).

[12] Jak správně dodal krajský soud, nemožnost vydání rozhodnutí o vyhoštění nelze dovodit ani s ohledem na stěžovatelem akcentovanou existenci rodinného a soukromého života, resp. důsledky vyhoštění pro něj a jeho rodinu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55) vyplývá, že je vždy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky (srov. i náleží Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, jakož i rozsudky ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10). Soukromý a rodinný život cizinců je podle těchto a dalších rozhodnutí ESLP sice významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážit závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené (srov. mimo výše citované judikatury dále např. rozsudky ESLP ze dne 4. 12. 2012, ve věci *Butt proti Norsku*, stížnost č. 47017/09, nebo ze dne 19. 1. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, ze dne 18. 10. 2006, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, ze dne 7. 6. 2011 ve věci *Anam proti Spojenému Království*, stížnost č. 21783/08 (v obou případech se jednalo o cizince, kteří během pobytu na území hostitelského státu páchali trestnou činnost). Správní orgány provedly náležité posouzení ve smyslu uvedené judikatury a správně shledaly, že v daném případě převážil zájem státu nad ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 4 As 87/2013 - 20, ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 - 22, ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 76/2012 - 28). Nejvyšší správní soud se navíc již v minulosti stěžovatelovým případem zabýval, přičemž se v odpovídajícím rozsahu vypořádal také s argumentací stěžovatele týkající se právě ochrany soukromého a rodinného života (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Azs 223/2019 - 31). Se závěry, které v tomto rozhodnutí vyslovil, se ztotožňuje a zdůrazňuje, že v současné době v neprospěch stěžovatele navíc hovoří fakt, že se i nadále dopouštěl porušování právních předpisů. Nutno dodat i to, že s ohledem na opakovaná protiprávní jednání mohl stěžovatel předvídat, že jeho setrvání na území České republiky může vést k nucenému správnímu vyhoštění, resp. musel si být vědom dalších důsledků s tím spojených (rozsudky Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 78/2013 - 28, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34). Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že za nepřiměřené nelze považovat rozhodnutí o vyhoštění osoby, jejíž rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Obdobně je nutno nahlížet také na situace, v nichž cizinec sice rodinné vazby naváže ještě v době svého legálního pobytu, nicméně jejich další utužování a prohlubování probíhá již v době, kdy je jeho pobyt dále nelegální. V takových případech bude vyhoštění cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně, resp. za situace zcela výjimečných skutečností (srov. např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). Výše uvedeným hodnocením Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybnuje složitost situace stěžovatele. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých. S ohledem na výše uvedené však není zdejší soud názoru, že by správní orgány pochybily, pokud dospěly k závěru o nutnosti vyhoštění stěžovatele. Přístup zastávaný stěžovatelem by vedl k tomu, že by vyhoštění cizince páchajícího jakoukoliv nelegální činnost nebylo možné, pokud by si na území České republiky vytvořil, resp. prohluboval rodinné či soukromé vazby. Hrozba vyhoštění by tak ztratila reálný význam. Pokud cizinec žije na území ČR, má respektovat a nikoliv porušovat její pravidla. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06).

[13] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39).

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu